

מ"ת 56598/01/21 - מדינת ישראל נגד ליאור רובינוב

בית משפט השלום בחיפה

מ"ת 56598-01-21 מדינת ישראל נ' רובינוב

בפני כבוד השופטת, סגנית הנשיא טל תדמור-זמיר
מבקשת מדינת ישראל
נגד
משיב ליאור רובינוב

החלטה

כנגד המשיב הוגש כתב אישום, שמייחס לו עבירות של ניסיון הטרדה מינית של קטין מתחת לגיל 15 וניסיון למעשה מגונה בקטין מתחת לגיל 14, ובצדו בקשה לקביעת תנאי שחרור בערובה, עד תום ההליכים המשפטיים. ואלה התנאים:

* איסור יצירת קשר עם קטינות, למעט עם בנות משפחה.

* איסור שימוש בכל מכשיר שיש בו חיבור לרשת האינטרנט, לרבות במחשב ובטלפון סלולארי.

* הפקדת סך מזומנים; חתימת ערבות צד ג'; וחתימת ערבות עצמית.

מעובדות כתב האישום והבקשה עולה כי העבירות בוצעו תוך התכתבות עם שוטרת שהציגה את עצמה ברשת האינטרנט כקטינה בת 13.

עוד יצוין כי לצד כתב האישום והבקשה, הוגשו 12 כתבי אישום ובקשות נוספים, כנגד נאשמים נוספים, בגין מעשים זהים או דומים למעשים המיוחסים למשיב. תנאי השחרור שהמבקשת ביקשה לקבוע, זהים בכל הבקשות.

בו ביום הגשת כתב האישום והבקשה, הסכים ב"כ המשיב לבקשה, אך ביקש להפחית את סכום ההפקדה, ביחס לסכומים שהוטלו על מרבית הנאשמים האחרים והתנגד להטלת איסור גורף על שימוש במכשיר שמאפשר גלישה ברשת האינטרנט.

בהחלטה מאותו יום (29.1.21) ציינתי כי לא מצאתי להבחין בין המשיב ובין יתר המשיבים שעניינם נדון בפני באותו יום והוריתי על שחרורו של המשיב בתנאים הנ"ל, כאשר סכום ההפקדה הועמד על 2,000 ₪.

על החלטה זו הוגש ערר, שמתייחס אך לאיסור על גלישה באינטרנט.

עיון בפרוטוקול הדיון בערר מעלה כי בית המשפט המחוזי הציע לב"כ המשיב לשקול לבקש מבית המשפט תסקיר

מעצר שיתייחס לאיסור שעניינו שימוש ברשת האינטרנט. לגופו של עניין, הערר נדחה.

כך הגענו עד הלום. עתה מבקש המשיב להזמין בעניינו תסקיר מעצר לבחינת מסוכנותו ולבחינת האיסור הגורף על גלישה באינטרנט.

המבקשת מתנגדת לבקשה, בטענה כי יש הלימה בין חומרת העבירות שיוחסו למשיב ובין התנאים שהוטלו עליו. עוד טענה המבקשת כי סיוג האיסור יעמיד קושי ממשי בפיקוח על מילוי התנאי.

לאחר שעיינתי בבקשה, בתגובת המבקשת ובהבהרה מצד ב"כ המשיב, לא מצאתי כיצד תסקיר מעצר יכול לשפוך אור על הנושאים שלשמם הוטלו ההגבלות על המשיב. מסוכנותו של המשיב אינה יכולה להיות מוטלת בספק ודי בעובדות כתב האישום, לצד הודאת המשיב במעשים המיוחסים לו, כדי לבססה. ויודגש - אין מדובר במסוכנות נקודתית כלפי אדם ספציפי, אלא במסוכנות כלפי כלל ציבור הקטניות ברשת. על כן, ובשים לב לקושי לפקח או לאכוף שימוש מוגבל ברשת האינטרנט, אני סבורה כי אין לסייג את האיסור שהוטל על המשיב. הזמן המועט שחלף מאז שחרורו של המשיב ועד היום תומך עמדה זו, שכן פרק הזמן שחלף אינו מאפשר לקבוע את מידת האמון שניתן לתת במשיב, ביחס למילוי התנאים.

לאור האמור, הבקשה נדחית.

המזכירות תשלח לצדדים העתק ההחלטה.

ניתנה היום, ה' אדר תשפ"א, 17 פברואר 2021, בהעדר הצדדים.